

Mijn lieve jongen

Mijn lieve jongen

Nele Baplu

Auteur: Nele Baplu

Omslagontwerp: Nele Baplu, Peter De Marrez

Omslagillustratie: Peter De Marrez

© 2023 Nele Baplu

ISBN: 9789464921663 (paperback, eerste uitgave 2023)

e-ISBN: 9789464921670 (epub, eerste uitgave 2023)

Auteurspagina: www.facebook.com/Kreatizboekerij

NUR 301

Mijn lieve jongen,

Ik ben het: opa. Arthur. Tuur voor de vrienden. 86 jaar.

Je vindt het misschien raar dat ik dit zo uitdrukkelijk zeg. Dat komt, jongen, doordat ik steeds vaker vergeet dat dat is wie ik ben.

Dat ik een man ben die reeds een heel leven heeft geleefd. Een vader en een grootvader, van wie de buik tweemaal gediend heeft tot kussen – de tweede keer al iets voller dan de eerste keer. En de rug tot zadel voor een kleine prinses of prins te paard – de tweede keer al iets meer krakend dan de eerste keer.

Ik zag je moeder meer dan eens wegmijmeren naar de tijd waarin ze zelf haar koninklijke paard de sporen gaf. Een tijd waarin ze nog niet besepte dat groot worden niets anders is dan de prinses of prins uit je kleine zelf zien wegdraven.

Dat zag ik haar denken toen jij, haar eigen kleine prins, op mijn rug langs velden en kastelen galoppeerde, de onsterfelijkheid tegemoet.

We leven bij de gratie van onze herinneringen, jongen. Is dat te moeilijk gezegd? Ik weet het niet meer wat ik inmiddels mag verwachten. Spreek ik je aan als het kind dat je toen was? Of als de uit de kluiten wassende kerel of de voldragen man – ik weet het echt niet – die je al zou kunnen zijn?

Ik zie je voor me als het kind van toen, maar mijn taal is verworden tot die van een oude man. De taal van iemand die in woorden heeft geleefd. Woorden waren altijd al de taal waarmee ik sprak, ze waren ook de taal waarin ik zweeg. Ik heb in mijn allens uitgesponnen leven veel gesproken. Woorden aaneengeregen tot een draad, waaraan ik me vasthield. Maar ik besef nu, nu de draad rafelt, dat ik vooral te lang en te veel heb gezwegen. Over jou. En tegen jou. Vooral dat laatste. Wanneer sprak ik voor het laatst tegen jou? Het lijkt gisteren en tegelijk een mensenleven geleden.

Ik mis je. Ik mis ons getater, ons gekwetter als waren ook wij meeuwen, hier op het strand waar

onze voetafdrukken in mijn wegspoelende geheugen staan gebrand.

Ja, ik kom naar het strand om dit te schrijven. Hier herinner ik me nog het meest. Hier herinner ik me momenten met jou die ik elders al kwijt ben. Het lijkt wel alsof de wind me vanaf de zee de verloren herinneringen weer toewaait, samen met de woorden om ze te beschrijven. Wanneer ik straks of morgen of weet ik veel wanneer het strand verlaat, vallen ze als het zand weer van me af. Sommige blijven nog even kleven, maar nooit lang.

Daarginds, achter de duinen, ben ik je reeds lang geleden verloren. Hier, bij de zee, kan ik je nog even vasthouden. Dát wil ik nog proberen: ons vastleggen.

Alles is vluchtig: de wind, het zand, het water. Het leven ook. Misschien het leven het meest van al nog. Het glijdt ons door de vingers. En op een dag sta je daar, met lege hand. En als dat moment daar is – nu dat moment bijna daar is – wil ik je bij me hebben. Dan wil ik dat we vuisten maken en onze oerkreet slaken. Ha, ik ga vanzelf aan het rijmen. Weet jij het nog, hoe we rijmwedstrijden hielden? In onze rugtas vol woorden graaiden? Jouw rugtas was